

Arrest

nr. 151 612 van 2 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 14 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 17 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. OOSTERBOSCH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 januari 2009 dient de verzoekster die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Conakry een visumaanvraag type C in in haar hoedanigheid van schoonzus van W.T. (...). Op 8 mei 2009 wordt de beslissing genomen tot weigering van de visumaanvraag. Bij arrest nr. 125 876 van 20 juni 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. De verzoekster komt op 3 maart 2014 aan in België en wordt op 12 maart 2014 te Riemst in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot verblijf tot 31 mei 2014.

1.3. Op 31 maart 2014 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van W.T. (...), die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 1 juli 2014 beslist de burgemeester van Riemst tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Op 17 september 2014 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van W.T. (...), die de Nederlandse nationaliteit heeft. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Op 12 maart 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht op 17 maart 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.09.2014 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 dat het volgende stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

'4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Ter staving van dit 'ten laste zijn' werden volgende documenten voorgelegd: een verklaring van de zoon van betrokkene, alsook een aantal rekeninguittreksels.

Uit de verklaring blijkt dat mijnheer cash geld aan betrokkene heeft gegeven bij zijn bezoeken aan betrokkene, ter ondersteuning van deze verklaring legt hij rekeninguittreksels voor die zouden moeten bewijzen dat hij grote bedragen van de rekening haalde alvorens zijn bezoeken aan betrokkene af te leggen. Op zich is dit onvoldoende bewijs van betrokkene in het verleden, van in het land van herkomst of origine, reeds ten laste was van haar schoondochter/zoon. Immers, nergens uit de voorgelegde bewijzen valt op te maken dat betrokkene ook effectief die sommen geld, die haar zoon afhaalde voor vertrek, heeft ontvangen. Voor zover de Belgische zoon daadwerkelijk bedragen heeft afgehaald en heeft meegenomen op reis, kan hij die evengoed aan iets anders hebben besteed. Ook het bewijs van onvermogen (zowel wat betreft inkomen als eigendom van onroerende goederen) van betrokkene ontbreekt. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten, of het gebrek daaraan, kan niet worden vastgesteld dat betrokkene reeds in een afhankelijkheidsrelatie verkeerde tegenover de referentiepersoon of bij uitbreiding het gezin dat in België gevestigd is.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat uit de meest recente info uit het dossier blijkt dat de Nederlandse referentiepersoon, mevrouw W.T. (...), is verhuisd naar een andere lidstaat, meer bepaald naar Duitsland. Deze verhuis zou omwille van professionele doeleinden hebben plaatsgevonden. Gezien zij ter staving van haar bestaansmiddelen loonfiches voorlegt die getuigen van een tewerkstelling in Nederland kunnen wij er niet meer van uitgaan deze deze bestaansmiddelen nog steeds ter beschikking zijn. Ook vanwege die reden dient dus het verblijfsrecht te worden geweigerd.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de

verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen laat de verwerende partij gelden dat het beroep onontvankelijk is, nu de verzoekster in gebreke blijft om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen.

3.2. De Raad merkt op dat uit de lezing van het verzoekschrift genoegzaam blijkt dat de verzoekster een schending van de motiveringsplicht wenst aan te voeren en dat erin voldoende duidelijk wordt omschreven op welke wijze zij dit beginsel door de bestreden beslissing geschonden acht.

Het enig middel zal dan ook worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de motiveringsplicht.

3.3. De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt niet aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

4.1. In een enig middel van haar synthesememorie voert de verzoekster het volgende aan:

“In casu is niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht omdat:

Verweerder ten onrechte aangeeft dat verzoekster niet voldoende zou hebben aangetoond dat zij reeds in een afhankelijkheidsrelatie verkeerde tegenover de referentiepersoon of bij uitbreiding het gezin dat in België gevestigd is.

Dat verweerder onder andere aanhaalt dat de rekeninguittreksels die werden bijgebracht niet zouden aantonen dat het cash geld dat de zoon van verzoekster afhaalde alvorens haar te bezoeken, wel degelijk dienden om haar te onderhouden;

Dat haar zoon haar echter cash geld diende te overhandigen, gelet op het feit dat verzoekster geen eigen rekeningnummer had in Guinee;

Dat verzoekster echter eveneens bijkomende stukken bijbrengt;

Dat stuk 2 aantoont dat de zoon van verzoekster, die in België woont, op verscheidene ogenblikken geld stortte aan familieleden, die dit geld dan bezorgden aan verzoekster (hetgeen op geen enkele andere wijze kon geschieden, nu zij geen eigen rekeningnummer had in Guinée);

Dat verweerder in haar beslissing voorhield dat verzoekster niet voldoende had bewezen dat zij onvermogen was;

Dat stukken 3, 4 en 5 echter onomstotelijk aantonen dat verzoekster onvermogen was, zowel qua inkomen (zie stukken 3 en 4) alsook qua onroerende goederen (zie stuk 5, vastgesteld door gerechtsdeurwaarder C. (...) te Conakry (GUINEE));

Dat stuk 6 aantoont dat de referentiepersoon, Mevr. W.T. (...), nog steeds bijdraagt aan de kosten van het gezin en eveneens haar schoonmoeder onderhoudt, ook al woont zij niet langer op hetzelfde adres;

Dat verweerder in haar nota ten onrechte voorhoudt dat met deze stukken geen rekening kan worden gehouden, maar enkel met de stukken die op het ogenblik van de aanvraag voorhanden waren;

Dat verweerder immers uit het oog verliest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening kan houden met nieuwe stukken volgens Artikel 39/76 Verblijfswet, indien zij steun vinden in het rechtsplegingsdossier, indien de gegevens van die aard zijn dat ze het gegrond of ongegronde

karakter van het beroep kunnen aantonen en indien deze gegevens onmogelijk eerder in de procedure konden worden meegedeeld;

Dat duidelijk blijkt dat de stukken steun vinden in en aansluiting vinden bij het rechtsplegingsdossier;

Dat deze gegevens uitermate belangrijk zijn: aan de hand van deze gegevens wordt immers bewezen dat verzoekster wel degelijk ten laste was van haar zoon en zijn gezin én wordt eveneens bewezen dat zij wel degelijk onvermogend was;

Dat het voor verzoekster onmogelijk was deze gegevens eerder mee te delen;

Dat deze onmogelijkheid in het bijzonder geldt voor de gegevens van de stortingen van stuk 2 (die slechts op bijzondere wijze konden worden aangevraagd bij Western Union, hetgeen enige tijd in beslag nam) en het attest dat stuk 5 uitmaakt (hetgeen moest worden opgevraagd in Guinée bij een gerechtsdeurwaarder ter plaatse, die bovendien een onderzoek diende uit te voeren alsook getuigen diende op te zoeken);

Dat het feit dat verweerder zelfs niet ten gronde reageert op een uitermate belangrijk document als stuk 5, geeft wel degelijk weer dat de inhoud van dit stuk niet betwist kan worden en een uitermate groot belang heeft voor de procedure;

Dat de aanvraag door verzoekster voor het recht op verblijf van meer dan drie maanden aldus dient te worden toegekend, en dat de beslissing tot weigering ongegrond is geschied.

Dat verweerder aldus onmogelijk kan beweren dat beroep onontvankelijk zou zijn omdat het middel van verzoekster niet duidelijk zou zijn omschreven, gezien dit omstandig gebeurde, met duidelijke vermelding van de geschonden wetsartikelen en rechtsbeginselen;

Dat het middel bijgevolg eveneens ernstig is."

4.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het enig middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verweerder laat gelden dat het door verzoekende partij ingediende beroep onontvankelijk is.

Op grond van artikel 39/69, § 1, van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting van de feiten en de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v. St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt.

De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

De verzoekende partij blijft in casu in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

Nochtans moet het voorwerp van het beroep of van de aanvraag op straffe van niet-ontvankelijkheid – want anders kan het contradictoir debat niet aanvangen – nauwkeurig worden aangegeven en moeten de feiten en de middelen waarop het beroep of de aanvraag berust, worden uiteengezet (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, 1080).

De verweerder is van oordeel dat het middel van de verzoekende partij niet voldoende duidelijk is omschreven en dat het voorgaande toe laat te stellen dat het enig middel van verzoekende partij, in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

De verweerder is derhalve de mening toegedaan dat het annulatieberoep van de verzoekende partij niet ontvankelijk is.

Geheel ten overvloede, en in antwoord op de beschouwingen van de verzoekende partij, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging geheel terecht heeft geoordeeld dat een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden genomen.

Verzoekende partij uit evenwel kritiek nopens de motivering van de in casu bestreden beslissing.

Zo meent de verzoekende partij dat er weldegelijk geldstorting(en) hebben plaatsgevonden tussen haar en de referentiepersoon.

Ter ondersteuning verwijst verzoekende partij naar stukken die voor de eerste maal worden voorgebracht in het kader van onderhavige procedure.

Het weze opgemerkt dat voormelde stukken niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis werden gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met voormelde bewijsstukken, die pas in het kader van onderhavige procedure wordt voorgelegd.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Terwijl ten tijde van het nemen van de in casu bestreden beslissing geen bewijs voorhanden was dat er effectief geld(en) werden overgemaakt door de referentiepersoon aan de verzoekende partij. Zulks kan niet ernstig worden betwist door de verzoekende partij.

Door de verzoekende partij werden enkel rekeninguittrek(s)els overgemaakt afkomstig van de rekening van de referentiepersoon waaruit blijkt dat er sommen geld werden afgehaald.

Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat de verzoekende partij voormelde sommen ook daadwerkelijk heeft ontvangen.

De beschouwingen van de verzoekende partij, als zou zij geen rekeningnummer hebben gehad in Guinee, doen aan het voorgaande geen afbreuk. Het komt immers toe aan de verzoekende partij zelf om bewijzen voor te leggen van het 'ten laste' zijn, en aan te tonen dat zij aan voormelde voorwaarde voldoet.

De verweerder laat ter zake nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Het weze herhaald dat er ten tijde van het nemen van de in casu bestreden beslissing geen bewijs voorhanden was dat er effectief geld werd overgemaakt door de referentiepersoon aan de verzoekende partij.

Evenmin werd er een bewijs van onvermogen overgemaakt door de verzoekende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

Zie ook:

“Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste “ zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht” (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De verweerder is de mening toegedaan dat het enig middel van de verzoekende partij niet ernstig is.”

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet kan worden vastgesteld dat de verzoekster reeds in een afhankelijkheidsrelatie verkeerde tegenover de referentiepersoon of bij uitbreiding van het gezin dat in België gevestigd is en dat de Nederlandse referentiepersoon om professionele doeleinden verhuisd is naar Duitsland, terwijl de verzoekster ter staving van haar bestaansmiddelen loonfiches voorlegt die getuigen van een tewerkstelling in Nederland, zodat er niet

kan worden vanuit gegaan dat deze bestaansmiddelen nog steeds ter beschikking zijn. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

4.3.2. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Te dezen voert de verzoekster in haar synthesememorie aan dat de verwerende partij ten onrechte aangeeft dat zij *“niet voldoende zou hebben aangetoond dat zij reeds in een afhankelijkheidsrelatie verkeerde tegenover de referentiepersoon of bij uitbreiding het gezin dat in België gevestigd is”*.

Meer concreet laat zij gelden dat haar zoon haar cash geld diende te overhandigen omdat zij in Guinee geen eigen rekeningnummer had. Met deze verklaring (*post factum*) weerlegt zij evenwel niet de feitelijke grondslag van de vaststelling in de bestreden beslissing dat *“nergens uit de voorgelegde bewijzen valt op te maken dat betrokkene ook effectief die sommen geld, die haar zoon afhaalde voor vertrek, heeft ontvangen”* en dat *“(v)oor zover de Belgische zoon daadwerkelijk bedragen heeft afgehaald en heeft meegenomen op reis, (...) hij die evengoed aan iets anders (kan) hebben besteed”*. Evenmin toont zij derwijze aan dat de gevolgtrekking van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hieruit, met name dat dit op zich onvoldoende bewijs vormt dat de verzoekster *“in het verleden, van in het land van herkomst of origine, reeds ten laste was van haar schoondochter/zoon”*, onredelijk zou zijn.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster de bewijzen van stortingen aan haar familieleden (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 2), het attest samenstelling gezin van 9 april 2015 (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3), het attest van de Christelijke Mutualiteit (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 4), het attest dat de verzoekster geen onroerende goederen in eigendom heeft (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 5) en de bewijzen van stortingen van W.T. (...) (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 6), niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). De bij het verzoekschrift gevoegde bewijzen van stortingen aan familieleden van de verzoekster, het attest samenstelling gezin van 9 april 2015, het attest van de Christelijke Mutualiteit, het attest dat de verzoekster geen onroerende goederen in eigendom heeft en de bewijzen van stortingen van W.T. (...) kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Waar de verzoekster er in haar synthesememorie nog op wijst dat de Raad ingevolge artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet onder bepaalde voorwaarden wel degelijk rekening kan houden met nieuwe stukken en dat *in casu* aan deze voorwaarden is voldaan, dient er op te worden gewezen dat deze

bepaling slechts geldt voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en dus niet voor onderhavig beroep dat een annulatieberoep is. De verzoekster kan zich dan ook niet dienstig op deze bepaling steunen.

Bijgevolg maakt de verzoekster niet aannemelijk dat het bestuur op basis van de gegevens waarover het ten tijde van de bestreden beslissing beschikte foutief of op kennelijk onredelijke wijze is gekomen tot de vaststellingen dat “(o)ok het bewijs van onvermogen (zowel wat betreft inkomen als eigendom van onroerende goederen) van betrokkene ontbreekt” en dat er niet meer kan van worden uitgegaan dat de bestaansmiddelen van mevrouw W.T. (...) nog steeds ter beschikking zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.3.4. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN